

Phần 2

Bảo Vy gọi điện cho Thoại My. Cô lo lắng hỏi em:

- Sao mi, ở đó có thấy dễ chịu hay không?

Thoại My kêu than:

- Dễ nhưng mà không ổn chút nào cả chị hai à!

- Sao thế em?

- Anh ta vừa khô khan, vừa nghiêm nghị thật khó gần gũi.

Bảo Vy trấn an:

- Không sao đâu, tính anh ta là vậy thôi. Em chịu khó một chút sẽ xong thôi mà.

Thoại My rên rỉ:

- Ôi, tối ngày phải đối diện với con người này em thà chết còn hơn đó.

Bảo Vy rầy em:

- Nè, khó khăn lắm chị mới tìm cho em ruột chỗ để tá túc. Hãy cố lên em!

Thoại My nói giọng ỉu xìu:

- Thì em cũng đành chịu thôi chứ biết sao bây giờ.

Bảo Vy căn dặn:

- Em nên nói bớt lại một chút biết chưa?

- Em biết rồi!

- Còn nữa, cố gắng sống cho có ngăn nắp đừng có luộm thuộm quá anh ấy không thích đâu.

Thoại My rên rỉ:

- Chị hai à, em làm gì anh ấy cũng ngăn cản. Không cho em làm mà còn hay nói tiếng cảm ơn em nữa. Khách sáo quá đi.

Cố gắng lên em. Làm quen môi trường ở đó đi.

Thoại My kêu ca:

- Em ngán lắm rồi!

- Nè, em có muốn đi làm không đây.

- Chị xin cho em hả?

- Dĩ nhiên rồi, ở nhà mãi em sẽ buồn đó!

Thoại My mừng rơn:

- Hay quá, có việc làm rồi. Em sẽ không xin tiền anh chị nữa đâu.

- Em biết vậy thì tốt rồi, Thoại My chợt hỏi:

- Mẹ khỏe chứ chị hai?

- Còn ba thì sao?

Phụng phịu Thoại My nói:

- Chị hiểu rồi còn hỏi em làm gì chứ.

Bảo Vy khuyên em:

- Ba rất thương em đó.

- Ba chỉ chửi mấy lúc gặp được em thôi.

- Em sao vậy Thoại My.

Thoại My nói nhanh:

- Thôi, em không nói với chị nữa đâu.

- Bye!

Lê Phương bước ra. Thoại My nhanh nhẩu nói:

- Mời anh ăn điểm tâm!

Nhướng mày nhìn cô, Lê Phương lắc đầu:

- Cám ơn, tôi phải đi đây.

Chu môi Thoại My hỏi:

- Anh sao vậy, em cố tình làm cho anh ăn mà.

Lê Phương vẫn khước từ.

- Thôi cô ăn đi. Đi đâu nhớ khóa cửa cẩn thận.

Lê Phương ra khỏi nhà, Thoại My ngồi bó gối:

- Thật ra mình đã làm sai chuyện gì mà anh ghét mình đến như vậy chứ.

Bà Năm xách giỏ đi chợ. Đi ngang qua mặt cô bà nói:

- Ở nhà cô không được lục tung đồ đạc của cậu chủ ra đâu nhé!

Thoại My bước theo chân bà Năm hỏi:

- Thật ra tính cậu chủ là như thế nào vậy bà Năm?

Bà Năm nhìn Thoại My từ đầu đến chân rồi nói:

- Cô hỏi làm gì? Cậu ấy là như vậy, nghiêm nghị, ít nói ít cười. Nói chung là khó gần lắm.

- Bà không hù con đó chứ?

- Tôi hù cô làm gì. Sống gần rồi cô sẽ biết thôi mà.

Bà Năm bỏ đi rồi. Thoại My rón rén lên bước vào phòng riêng của Lê Phương. Cũng không có gì đặc biệt ngoài chiếc giường cá nhân. Đền chiếc bàn làm việc, tủ áo, máy vi tính, giấy tờ để lộn xộn...

Thoại My lắc đầu bước trở ra ngoài, cô nằm vật xuống giường:

- Làm gì bây giờ đây chút Giờ này anh chị hai đi làm cả rồi.

Đi phở? Thế là Thoại My sửa soạn một cách nhanh chóng một phút sau cô đã có mặt ở ngoài đường rồi:

- Ôi, Thoại My!

- Hả, ai như vậy chứ?

Hoàng Lan bước lại gần hơn:

- Nhỏ đi đâu mà diện thế kia chứ!

Thoại My tươi cười:

- Thất nghiệp đi lang thang. Còn mi thì sao?

Hoàng Lan ca cẩm:

- Ta còn thê thảm hơn mi nhiều.

- Sao thế?

Hoàng Lan rên rỉ:

- Bị sa thải rồi.

Trố mắt nhìn bạn, Thoại My ngạc nhiên hỏi:

- Sao thế hả?

- Uống rượu say, nói bậy.

- Ở đâu?

- Nơi làm việc.

Thoại My kêu lên:

- Mi điên rồi sao?

Hoàng Lan cười buồn:

- Ma đưa quỷ ám gì đâu.

- Hừ, mi đừng có đổ thừa hoàn cảnh. Tại mi mà ra cả.

Hoàng Lan tâm sự:

- Có lẽ là như vậy đó. Nhưng mà ta chẳng cam tâm chút nào.

Thoại My khuyên:

- Vậy thôi đừng buồn nữa. Đi xin chỗ khác mà làm.

- Nói gì xin chỗ khác ta đâu có muốn xa anh Bình đâu chứ?

Thoại My lo lắng:

- Thái độ anh Bình thì thế nào rồi?

Lắc đầu, Hoàng Lan nói như rầu rầu:

- Anh ấy chưa hề nói với mình câu gì cả.

- Thà chửi mình bạn ạ! Chứ im im vậy còn khó chịu hơn đó.

- Ta cũng đang ở tâm trạng đó đây nè.

Thoại My lại hỏi:

- Mi có rảnh không?

- Thất nghiệp có làm gì mà không rảnh đây?

- Vậy thì mi về nhà của ta nhé!

Ngó bạn, Hoàng Lan hỏi:

- Nhà của mi ư?

- À không, ý ta muốn nói là về chỗ ta đang ở đó mà.

- Mi có chỗ ở rồi hả, Thoại My.

- Ở nhờ người ta thôi!

Hoàng Lan rụt cổ:

- Ai mà dám chứa mi vậy chứ?

- Hừ, mi làm như ta là ghê lắm vậy.

Hoàng Lan cười tủm tỉm:

- Ý của ta là không phải vậy. Ta muốn nói là mi có nghiêm túc gì mà người ta chứa đó.

- Nể tình chị hai mà thôi.

Hoàng Lan gật gù:

- Có như vậy chứ?

- Nè, chủ nhân là người như thế nào vậy?

Thoại My nói mà không cười:

- Một ông cụ non chừng hai bảy tuổi.

Tròn mắt nhìn bạn, Hoàng Lan kêu lên:

- Người ta mới hai bảy mà mi gọi là "ông cụ non" có quá đáng lắm không?

Hai người đã về đến nhà. Thoại My bảo:

- Mi ngồi đó! Sẽ có đáp án cho mi nhanh thôi:

- Sao hả?
- “Ông cụ non” sắp hồi gót rồi đó.

Hoàng Lan nhảy xồm, cô đứng lên quỳnh quáng:

- Ôi, thôi ta về đây!
- Sao thế sợ rồi à?
- Ta ngán mấy "ông cụ non" lắm mi ơi!
- Sợ gì chứ?
- Mi không sợ thật à?

Kênh mặt, Thoại My bảo:

- Nhỏ này có bao giờ sợ ai đâu chứ?
- Đúng rồi, mi ngang như cua vậy ai mà chịu nổi.
- Thế mà có người chấp nhận đày mi à!

Hoàng Lan nhìn khắp lượt căn phòng, cô chép miệng:

- Coi bộ âm cúng cũng dữ luôn. Dễ phát sinh tình cảm lắm!

Thoại My trừng mắt nhìn bạn:

- Nói bậy cái gì thế?
- Dù gì thì mi cũng đã mười chín rồi biết yêu rồi đây. Ngoại trừ...

Thoại My tròn mắt:

- Mi đang nghĩ chuyện đen tối gì đó?

Cười hì hì Hoàng Lan choàng tay qua vai bạn:

- Nhà nhỏ như thế này đi qua đi lại làm sao không cọ quẹt nhau được chứ?

Đỏ mặt, Thoại My giãy nảy:

- Trời ơi! Mi nghĩ sai lệch đi đâu đấy? Ông già ấy không đáng để ta quan tâm đâu.

- Ghê vậy sao My?
- Gặp biết liền!
- Thôi ta về đây!
- Điên rồi, cứ ngồi đó đi. Ta mở ti vi cho mi xem.

Hoàng Lan lắc đầu:

- Ti vi có gì xem. Bắt nhạc nhảy đi mi!

Thoại My đành chiều bạn. Cô mở nhạc nhảy. Hoàng Lan cảm thấy ngứa ngáy, cô nhảy luôn theo điệu nhạc.

Cửa phòng mở, Thoại My kinh ngạc nhìn vẻ mặt hầm hầm của Lê Phương. Thoại My tắt máy. Hoàng Lan mắt húng kêu lên inh ỏi:

- Mi sao thế, người ta đang sung độ mà.

Hất mặt về phía bàn, Thoại My nói nhỏ:

- Nhìn kia!

Hoàng Lan quay lại, nhìn thấy ánh mắt cau có, lăm li của Lê Phương cô ré lên:

- Thật khủng khiếp! Thôi ta chuẩn nhé!

- Mi...

Nhưng Hoàng Lan đã đi như chạy ra khỏi nhà rồi.

Tiếng Lê Phương vang lên, như một lời cảnh cáo:

- Tôi không muốn chuyện này diễn ra nữa.

Thoại My hơi cúi mặt:

- Tôi xin lỗi!

- Xin lỗi mà xong à? Nhà tôi chứ đâu phải là vũ trường mà cô muốn làm gì thì làm.

Hơi ngẩng đầu lên, Thoại My nhẹ giọng:

- Sẽ không có lần sau đâu!

- Còn có lần sau nữa à?

- Tôi xin lỗi anh rồi mà!

Lê Phương bỏ đi vào trong. Còn lại một mình Thoại My ngồi tần ngần suy nghĩ. Mình phải làm gì để anh ấy bớt giận. À, phải rồi, mình giúp anh dọn dẹp. Vậy là cô bắt tay vào việc.

- Đừng đụng đến đồ đạc của tôi.

Giật mình Thoại My cũng nổi giận:

- Anh làm gì mà nạt nộ tôi dữ thế? Tôi chỉ muốn giúp anh thôi mà.

Lê Phương ngăn:

- Thôi, cảm ơn cô. Cô làm ơn đừng có đụng vào sách vở của tôi.

Thoại My cắn nhằn:

- Chỉ là mớ giấy lộn thôi chứ của quý gì mà làm dữ như thế?

Về phòng mình Thoại My nằm vật xuống giường cô suy nghĩ miên man. Tại sao anh ta lại ghét mình đến như vậy. Thật ra là thế nào? Chưa từng gặp một con người dễ sợ như thế cả. Nhưng nhớ lời chị dâu dặn. Thoại My bật ngồi dậy. Cô cố tình pha cho anh ly cà phê đặc biệt.

- Em mời anh uống cà phê!

Lắc đầu Lê Phương không nhìn lên mà chỉ nói:

- Cảm ơn cô, tôi không thích uống cà phê vào lúc này.

Thoại My áp ứng:

- Thật ra đây là thành ý của tôi, xin anh nhận cho!

- Tôi không uống!

Thoại My bỗng gất lên:

- Tôi buộc anh phải uống!

Lê Phương trừng mắt nhìn cô:

- Tôi nhắc lại là tôi không uống. Cô mang về phòng mà uống đi!

Thoại My cảm thấy âm ức cô giậm chân:

- Sao anh cố chấp quá vậy? Anh bắt nạt tôi như vậy là quá đáng lắm đó!

- Ồ hay, tôi có biểu cô làm thế đâu chứ?

- Nhưng ít ra anh cũng thấy tôi như vậy là đủ lắm rồi.

Lê Phương lắc đầu:

- Tôi thật không hiểu nổi cô.

- Tôi có hơn gì anh đâu??

- Tốt hơn hết là cô đừng nên làm gì cả.

Thoại My gân cổ lên cãi:

- Bộ anh tưởng là tôi thích làm lắm sao?

- Vậy là được rồi, cô không làm gì tôi thấy tốt hơn đó.

- Anh chẳng chịu nói lý lẽ gì cả, chán chết đi được.

Lê Phương thở phào nhẹ nhõm khi thấy Thoại My đã vào phòng và đóng cửa lại.

Cảm thấy như có điều gì đó không ổn, nên Bảo Vy nhận lời mời của Lê Phương đến quán cũ để uống nước. Gặp anh là cô hỏi ngay:

- Có chuyện gì sao anh?

Lê Phương vào đề ngay mà không cần phải do dự:

- Thật tình thì anh chịu hết nỗi cô em chồng của em đấy.

Bảo Vy lo lắng.

- Nó lại gây chuyện à?
- Anh thật ra cũng chẳng biết bắt đầu nói em nghe chuyện gì nữa.

Bảo Vy ngần ngại nói:

- Anh Phương à, em biết làm vậy là rất khó xử cho anh nhưng em đã hết cách rồi.

Lê Phương thở dài:

- Chẳng biết anh còn bị cô ấy tra tấn bao lâu nữa đây?

Bảo Vy nói đùa:

- Có nó anh khó quên bạn gái phải không?
- Sao em lại nói vậy chứ? Trong lòng anh chỉ có em mà thôi.

Bảo Vy bối rối:

- Anh à... anh càng như vậy làm em càng thêm ái ngại đấy!

Lê Phương thở dài:

- Chẳng lẽ quyền được yêu em trong thâm lặng đơn phương em cũng khước tứ nữa sao?

Hơi cúi đầu, Bảo Vy động viên:

- Làm như vậy chỉ cho khổ vậy anh? Dù gì thì chúng ta cũng đã lỡ dở cả rồi.

Lê Phương nhìn cô đăm đăm:

- Anh cũng muốn lắm nhưng anh không thể làm được.

Câu nói của anh làm cho Bảo Vy thêm day dứt:

- Anh đừng có nói nữa. Anh có biết anh nói vậy làm cho em day dứt không yên không?

- Mặc anh đi em! Anh muốn giữ mãi những kỷ niệm đẹp của chúng ta.
- Có cần nên vậy không anh? Tội tình gì chứ?
- Anh không biết!
- Năm tháng sẽ trôi qua nó sẽ lôi cuốn đi tất cả anh ạ!

Lê Phương vẫn nói:

- Với anh là điều cá biệt.
- Em biết làm gì để giúp anh đây?

Đưa tay ngăn, Lê Phương nói:

- Không cần em phải làm gì cả. Hãy sống vui vẻ hạnh phúc bên chồng em đó là điều anh mong mỏi nhất.

Bảo Vy lắc đầu:

- Suốt đời anh chỉ biết lo cho người khác. Vậy còn bản thân anh thì sao?
- Anh vẫn sống tốt. Có sao đâu. Em đừng lo cho anh.

Xem đồng hồ, Bảo Vy sốt ruột muốn đứng lên:

- Tới giờ em phải về rồi.

Lê Phương mỉm cười:

- Em vẫn còn bồn phận.

Bảo Vy biết anh đang buồn nhưng cô vẫn phải nói:

- Anh nhớ chăm sóc tốt Thoại My giúp em đấy!
- Thật lòng thì anh không muốn chút đâu. Nhưng em nhờ vả thì anh phải chịu thôi.
- Ôn của anh suốt đời này em trả không nổi đâu.
- Em lại nói chuyện ân nghĩa nữa rồi.

Bảo Vy lại nói:

- Thật ra Thoại My tuy có buống bình một chút. Nhưng nó rất nhát gan đó. Anh chịu khó chiều nó một chút là được thôi.

Lê Phương xua tay:

- Bắt anh chiều chuộng ngọt ngào với cô ấy hả, còn khó hơn bảo anh lên trời đó.
- Anh...
- Nhưng mà vậy, nể tình em anh sẽ cố gắng hết sức. Nhưng mà tới đâu hay tới đó thôi à.

Bảo Vy vui ra mặt:

- Vậy là tốt rồi! Nó thường than với em rằng anh là người lạnh lùng khủng khiếp đó.

Lê Phương hỏi cô:

- Nhưng em thì lại nghĩ anh khác hơn phải không?

Lờ mắt nhìn anh, Bảo Vy nói:

- Anh này lúc nào cũng đùa được cả.
- Để chứng minh là anh không có lạnh lùng
- Với Thoại My kìa!
- Không, chỉ mình em thôi.
- Anh này....

Bảo Vy bỏ đi nhanh ra chỗ lấy xe. Lê Phương như vẫn còn đứng chôn chân một chỗ.

Ông Chấn Lâm hết đứng lại ngồi. Lại đi đi lại lại trong phòng, làm bà Quế phải khó chịu mà lên tiếng:

- Ông làm ơn ngồi xuống dùm tôi đi!
- Bà không thấy chuyện bất thường hay sao?
- Dù có đi chẳng nữa. Ông cứ như vậy rồi sự việc nó tốt thêm sao?
- Chứ bà bảo tôi phải làm sao đây hả?

Bà Quế thở dài lo lắng:

- Chẳng ra làm sao nữa.

Rồi bà đốt hương kính lễ:

- Bồ tát phò hộ cho tôi tìm được đứa cháu của mình.

Ông Chấn Lâm thở dài:

- Bà có ở đó mà kính đến hết bó hương cũng không thấy được cháu nội đâu.

Bà nạt ông:

- Cái ông này ăn với nói xui xẻo không hà.

Có tiếng gọi cửa, bà Quế nhanh chân ra mở:

- Về rồi, về rồi!

Chấn Kiệt chạy vào ôm bà nội:

- Bà nội!
- Chấn Kiệt con về rồi hả?

Bảo Vy lên tiếng:

- Con xin lỗi, đã để cả nhà phải lo lắng.

Ông Chấn Lâm hậm hực:

- Cô làm mẹ người ta cái gì kỳ vậy hả?

Bảo Vy vẫn nhỏ nhẹ:

- Con xin lỗi!
- Xin lỗi, nếu mất luôn Chấn Kiệt cô có dám về đây để xin lỗi không?

Thái độ của chồng vậy là không đúng nên bà Quế bênh vực con dâu:

- Ông nên biết Bảo Vy nó còn lo lắng hơn ông nữa đó. Đừng có dai dẳng như vậy tôi cũng khó chịu nữa nè.

- Bà...

Bà Quế khoát tay.

- Thôi con dẫn Chấn Kiệt vào tắm rửa rồi ăn cơm.

Ông Chấn Lâm hậm hực:

- Bà với thằng Chấn Hưng dạy nó kiêu đó bảo sao nó chẳng cứng đầu. Bà Quế cần nhằn:

- Nó là con dâu chứ phải con gái của ông đâu à.

Chấn Hưng vừa về tới anh lại nghe điệp khúc giữa cha và mẹ:

- Lại nữa rồi cha mẹ cứ vậy hoài gia đình làm sao mà yên vui được.

Ông Chấn Lâm phàn nàn:

- Con đó nên biết dạy vợ mình một chút đi.

Chấn Hưng biết cha luôn nghĩ xấu và có thành kiến với vợ mình nên anh nói:

- Cô ấy cũng có công việc. Lần này coi như rút kinh nghiệm ba ạ!

- Hừ, mà thì lúc nào cũng có lời để bêu vực nó cả.

Bà Quế lên tiếng:

- Chứ đâu thể giống ông được. Suốt ngày chỉ biết có người ngoài không thôi.

- Tôi xấu vậy thật sao?

- Còn phải hỏi?

- Nếu như vậy sao bà vẫn sống với tôi cho đến bây giờ mà còn cả ba mặt con.

Bà phẩy tay nói ngang:

- Đó là do kiếp trước tôi mắc nợ ông nên kiếp này phải trả vậy thôi.

Chấn Hưng cười khi:

- Xem ra ngày nào ba mẹ không cãi nhau là hôm ấy ăn cơm không ngon rồi.

Chấn Kiệt tắm xong chạy đến ba nó:

- Ba ơi! Hôm nay cô giáo cho con ăn nhiều thứ lắm!

- Vậy à?

- Cô giáo còn hỏi thăm ba nữa đó.

Chấn Hưng xoa đầu con:

- Hỏi thăm thế nào?

- Hỏi ba dạo này có khỏe không?

- Rồi con nói sao?

Chấn Kiệt vô tư kể:

- Con nói ba con khỏe lắm sáng nào ba cũng tập thể dục bằng cách lau sàn nhà, đổ rác và chạy bộ.

Chấn Hưng cười đến chảy nước mắt còn Bảo Vy thì đỏ cả mặt vì xấu hổ:

- Con à, sao con lại nói thế, con có thể nói là ba chạy bộ được rồi.

Ông Chấn Lâm liền bênh vực cháu nội:

- Con nít không được tập cho nó nói dối. Nó nói đúng cơ mà.

Bà Quế xen vào:

- Chuyện đó cũng đâu có gì phải xấu hổ. Việc nhà là việc chung ai làm mà chẳng được chứ.

Bảo Vy nói lí nhí:

- Con cảm ơn mẹ!

Chấn Hưng ôm vai bà:

- Mẹ là nhất rồi!

Ông Chấn Lâm hùng hổ:

- Các người cho tôi là nói sai hay sao?

Chấn Hưng nhẹ nhàng nói:

- Ba đâu có sai. Chỉ tại hơi khó nghe một chút thôi. Một chút thôi mà ba.

Chấn Hưng nhanh tay nắm tay vợ tay con kéo xuống phòng ăn:

- Mình đi dọn cơm!

Bà Quế cũng bước gót theo sau:

- Ông xuống ăn cơm luôn nhé!

Ông giận lẫy bảo:

- Mẹ con bà ăn đi!

- Ông này, già rồi mà còn bày đặt hờn mát nữa.

Chấn Kiệt trở lên, nắm tay lấy tay ông nội kéo đi:

- Ông nội ăn cơm!

- Ông không ăn.

Chấn Kiệt ngồi luôn xuống ghế với ông giọng nó phụng phịu:

- Ông nội không ăn thì Kiệt cũng nhịn theo ông nội luôn.

Ông Chấn Lâm kêu:

- Ôi như vậy đâu có được. Nội lớn thì sao cũng được. Con còn nhỏ phải ăn nó chứ!

Nó vẫn lắc đầu.

- Nội không ăn thì con cũng thế mà.

Đành phải đứng lên, nắm tay nó kéo đi:

- Được rồi, được rồi ăn sẽ đi với con.

Chấn Kiệt hí hửng đứng lên:

- Ông nội thương con nhất mà.

Bà Quế thấy chồng như thế liền cản nhắc.

- Chỉ tập hư thẳng nhỏ mà thôi.

Bảo Vy đưa chén cơm cho ông rồi nói:

- Con mời ba ăn cơm ạ!

Chấn Kiệt bi bô:

- Ông nội ăn nhiều rau và thịt vào nhé! Sẽ có lợi cho sức khỏe.

Bảo Vy rầy con:

- Ăn nhanh đi, nói nhiều quá!

Ông Chấn Lâm tỏ ý không hài lòng:

- Kệ nó, có nói chuyện mới vui ăn cơm mới nhiều:

Bữa cơm rồi cũng qua nhanh, ai về phòng nấy. Bảo Vy tỏ ý không hài lòng về cách xử sự của cha chồng.

- Em thấy ngọt ngọt khó thở quá!

Hiểu ý vợ muốn nói gì, nên Chấn Hưng vuốt ve:

- Cố gắng một chút đi em. Anh hiểu mà.

Bảo Vy giận dỗi:

- Anh bảo em phải làm sao đây. Em tưởng tượng mình sắp bị chết ngộp mất rồi.

Chấn Hưng dỗ dành:

- Thương anh thì hãy cố gắng chịu đựng em nhé!

Úp mặt xuống gối, Bảo Vy lắc đầu:

- Chắc em điên lên mất thôi anh ạ!

- Bảo Vy...

Bảo Vy bật ngồi dậy như chiếc lò xo, cô đề nghị:

- Chúng ta dọn ở riêng đi anh.

Chấn Hưng lập lại:

- Ở riêng ư?

- Em chịu hết nổi rồi!

Ôm vai vợ, Chấn Hưng dỗ dành:

- Đừng vậy mà em. Làm như vậy sẽ rất khó cho anh. Em cố gắng nhịn thêm một chút có sao đâu.

Bảo Vy vẫn lắc đầu, giọng cô cương quyết:

- Em không chịu nổi nữa rồi. Anh hãy thử đặt anh vào hoàn cảnh của em mà xem. Anh chịu nổi mới nể.

Chấn Hưng nịnh đầm:

- Thì anh vẫn luôn nể em đây mà.

Bảo Vy chợt nhắc đến Thoại My:

- Còn Thoại My nữa, làm em phát nổ tung cái đầu.

- Thoại My như thế nào?

Bảo Vy đứng lên, đến bên cửa sổ cô nói:

- Em phải nhờ Lê Phương trông giùm rồi.

Chấn Hưng vụt đứng lên, anh hỏi lại:

- Sao lại là anh ta chứ?

Bảo Vy ngạc nhiên:

- Anh sao vậy?

- Anh muốn biết tại sao em lại nhờ đến hắn ta?

- Anh sao thế?

Chấn Hưng vung tay:

- Em biết là anh không ưa anh ta mà.

- Vậy thì sao? Bây giờ mình nhờ vả người ta đó.

Chấn Hưng lắc đầu:

- Không dính đến anh ta không được sao?

Bảo Vy biết chồng mình đang ghen vô lý nên nói lấy:

- Được chứ. Vậy anh đi mà lo chỗ ở cho nó đi! Em không quan tâm đến nữa.

Biết cô ấy đang giận, nên Chấn Hưng đành xuống nước nhỏ:

- Em đừng có buồn người già hay cố chấp vậy thôi.
- Em cũng biết vậy nhưng đôi lúc em thấy bị áp lực nặng nề quá!

Choàng tay qua vai vợ, Chấn Hưng an ủi:

- Hãy vì anh mà cố lên nghe em!

Được an ủi, Bảo Vy thấy vui bớt phần nào. Cô ngả đầu lên vai anh:

- Miệng anh dẻo ghê lắm!

Cười thật hiền, Chấn Hưng hôn lên tóc vợ mùi hương của tóc làm anh thấy ngất ngây:

- Vợ anh dễ thương ghê nhỉ!

Đẩy anh ra, Bảo Vy phụng phịu bỏ đi lại giường:

- Anh giỏi vuốt ve vợ lắm đó.
- Đây là bí quyết của anh mà.

Bảo Vy lại kể:

- Ở công ty nhỏ Cẩm Thu hỏi em bí quyết để được chồng yêu thương.
- Rồi em trả lời làm sao?
- Em đâu có biết nói gì.

Chấn Hưng giục:

- Thôi ngủ đi em khuya lắm rồi đó!

Bảo Vy ngoan ngoãn lên giường. Một lát sau cả hai chìm vào giấc ngủ hạnh phúc.

Thoại My lân la trò chuyện với bà Năm:

- Bà Năm ơi! Uống ly nước rồi làm tiếp nhé!
- Bà Năm vốn không ưa gì Thoại My, nên lắc đầu từ chối:

- Cảm ơn, tôi không khát.

Thoại My vẫn dai dẳng:

- Đừng vậy mà bà Năm. Con có làm gì để bà phải giận đâu?
- Tôi đâu có dám giận cô. Vì cô là bạn của chủ tôi mà. Đúng không?

Thoại My lấy giọng sụt sướt ra để nói:

- Thực ra con chỉ là người ăn nhờ ở đậu bà Năm ạ!

Bà Năm nhìn Thoại My không mấy thiện cảm:

- Cô cần gì ở tôi thì nói nhanh đi, cần gì phải rào đón.

Thoại My chờ có thể, liền hỏi:

- Thường ngày anh Lê Phương thích ăn gì nhất hả bà?

- Cô hỏi chi vậy?

- Con muốn hỏi để biết thôi mà. Bà nói đi bà Năm!

Bà Năm lắc đầu từ chối:

- Cô chỉ là người ăn nhờ ở đậu thì hỏi mấy chuyện đó làm gì?

- Thì bà Năm cứ nói cho con biết đi!

Hơi bực mình, nên bà nói:

- Canh chua cá lóc, cá rô kho tộ. Bánh xèo và lẩu mắm. Được chưa?

Thoại My tươi nét mặt, cô đáp lí nhí:

- Con cảm ơn bà Năm!

Bà phẩy tay:

- Cô làm ơn đi giùm đi!

- Vâng ạ! Con sẽ không quấy rối bà nữa đâu.

Nhìn theo dáng của cô, bà Năm lắc đầu:

- Con cái nhà ai vậy chú?

Lê Phương về đến. Anh liền lên tiếng:

- Di cần nhân ai thế?

Bà Năm phàn nàn:

- Thì cô bạn của cậu chứ còn ai!

- Cô ấy làm sao? Lại làm phiền bà à?

- Vậy thì không? Cô ấy chỉ hỏi tôi vài chuyện lật vạt thôi mà.

Lê Phương giục:

- Có cơm chưa dì Năm? Con đói bụng lắm rồi.

Bà Năm lật đật:

- Xong cả rồi, cậu vào rửa mặt đi rồi ăn cơm!

Lê Phương mỉm cười hài lòng:

- Vâng! Con đói lắm rồi.

Bà Năm dọn cơm xong phải bước vào phòng Thoại My gọi:

- Ra ăn cơm nè cô!

Thoại My từ chối:

- Con cảm ơn bà Năm. Con không đói.

Bà Năm chép miệng:

- Cô lại làm sao thế?

Thoại My trấn an:

- Con không sao cả? Chỉ không muốn ăn mà thôi!

Lê Phương bước lại gần hơn:

- Cô định giờ trò gì nữa đây? Đừng tập làm như con nhà tiểu thư nữa nhé?

Thoại My thấy âm ức vô cùng. Cô ngồi dậy:

- Tôi chỉ không ăn cơm thôi mà. Sao anh lại nói khó nghe như vậy chứ?

Lê Phương nói với bà Năm:

- Thôi ta ăn đi đi! Mặc cô ấy.

- Nhưng mà...

- Đừng ngại một lát đói cô ấy sẽ dùng sau.

Bà Năm lắc đầu rồi bước theo Lê Phương:

- Xem ra cậu phải gánh thêm nợ rồi.

Lê Phương chột nói:

- Cô ấy là em chồng của Bảo Vy.

Bà Năm lại nói:

- Cô Bảo Vy này cũng kỳ lắm. Khi không mang cô ấy đến nơi này làm gì chứ?

Lê Phương biết bà Năm cũng không mấy thích Thoại My. Nhưng anh phớt lờ đi:

- Ăn đi đi Năm! Đừng quan tâm đến cô ấy làm gì.

- Cậu nói tôi mới nhớ. Tại sao có nhà mà cô ấy không về chứ?

Lê Phương như chẳng muốn quan tâm nên nói:

- Chắc có hoàn cảnh gì đó mà thôi.

- Hoàn cảnh gì mà phải bỏ nhà mà đi chứ?

Lê Phương buông đũa, anh đứng lên:

- Coi như chúng ta làm việc thiện cũng cũng được rồi.

Bà Năm lo dọn dẹp chén đũa mang xuống bếp thì Thoại My cũng vừa bước ra. Thấy cô Lê Phương hỏi:

- Sao vậy? Không ăn cơm à?

Thoại My không nhìn lên mà nói:

- Tôi sẽ ăn cơm ở bên ngoài, không phải phiền anh.

- Thế à? Tùy cô thôi!

Thoại My chu môi:

- Tôi chẳng hiểu vì sao chị hai tôi lại có thể chơi thân với anh được.

- Vậy à?

- Người như anh trái tim có thể đã hóa đá rồi cũng nên.

Lê Phương nhìn cô:

- Sao lúc nào cô cũng muốn tìm hiểu chuyện của người khác như vậy.

-Đó là do cái tính tò mò mà thôi.

- Nhưng tôi không thích mẫu người như thế.

Thoại My cũng nói theo:

- Chính tôi cũng không thích như vậy nữa là.

- Cô mâu thuẫn vậy.

Thoại My bộc bạch:

- Đôi lúc tôi cũng không hiểu được là mình làm gì nữa đó.

Lê Phương lắc đầu:

- Cô cứ làm theo ý mình đi!

- Anh giận tôi hả?

- Giận cô ư?

Thoại My ậm ự:

- Nếu không thích sự có mặt của tôi thì anh miễn cưỡng làm gì?

- Cô...

- Anh là người khô khan tình cảm. Là người cá biệt đó.

Lê Phương đứng lên:

- Cô nói đủ chưa?

- Tôi...

Lê Phương để chiếc nón lên đầu định bước đi ra ngoài nhưng lại nói:

- Cô đừng phá phách đồ của tôi nữa là tốt rồi.

Bậm môi nhìn anh, Thoại My chớp mắt:

- Sẽ không có đâu.
- Vậy thì tốt. Nếu có đi thì nhớ khóa cửa.

Thoại My ngã mình xuống chiếc ghế bành. Cô lẩm bẩm mình sẽ khám phá ra mà thôi...

Ông Chấn Lâm đưa tay vuốt vuốt tóc Chấn Kiệt. Ông cười hề hà:

- Cháu của ông ngoan lắm!

Chấn Kiệt ngẩng đầu lên nhìn ông nó ngây thơ hỏi:

- Ông nội ơi! Sao cha và mẹ của con không có nhà riêng hả nội?

Ông Lâm ngạc nhiên:

- Sao con lại hỏi chuyện ấy?

Chấn Kiệt kể:

- Con nghe mẹ nói với cha là mua nhà riêng để ở.

Ông Lâm chưng hửng:

- Có chuyện ấy thật sao? Mẹ con muốn ra riêng ư?

- Đúng đó nội!

Ông Chấn Lâm nghe nổi giận trong lòng:

- Hừ, vậy là đã rõ rồi.

Bà Quế từ ngoài bước vào thấy ông cháu đang nói chuyện. Bà lên tiếng:

- Hai ông cháu, tâm sự gì thế?

Ông Chấn Lâm đặng đặng:

- Hừm, thật là quá đáng!

- Lại xảy ra chuyện gì nữa mà mặt ông khó coi như vậy?

Ông hất mặt, nói với vợ:

- Mẹ nó muốn mua nhà để ra riêng đó.

Bà Quế phớt lờ:

- Ôi, hơi đâu mà ông đi nghe chuyện con nít chứ.

- Bà đừng tưởng cháu nội mình khờ không biết gì nhé!

- Nhưng lắm lúc chuyện con nít nói rất chính xác.

Bà lại bênh vực con dâu:

- Biết đâu đó chỉ là sự mơ ước của mẹ nó mà thôi!
- Bà lúc nào cũng đơn giản cả. Coi chừng bà làm đó.

Bà Quế lừ mắt nhìn chồng:

- Ông lại giờ trò gì nữa đây?
- Tôi giờ trò ư? Mọi chuyện đã phơi bày ra trước mắt đó.

Bà lắc đầu phản bác:

- Ông đừng nên gán ép cho con dâu như vậy. Nó là con dâu tốt đấy!

Ông Chấn Lâm bật cười:

- Bà bị nó bỏ bùa mê rồi hả? Thăng Hưng cũng vì nó mà làm mọi việc tầm thường thật tôi không hiểu nổi các người nghĩ gì nữa.

- Thôi đi ông tôi không muốn nghe nữa đâu.

Chấn Kiệt nắm tay bà nội, nó lắc lắc:

- Bà nội, sao ông nội lại giận như thế?

Bà Quế lắc đầu:

- Không có đâu.

Bảo Vy xuất hiện. Cô gọi con trai:

- Chấn Kiệt! Mẹ về rồi.

Chấn Kiệt buông tay bà nội chạy đến bên mẹ:

- Mẹ ơi, mẹ có mua bánh cho con không?

Bảo Vy ôm con vào lòng hôn lên trán nó:

- Dĩ nhiên là má mi có mua bánh cho con rồi.

Nó ôm Bảo Vy hôn lên má cô, thì thầm:

- Mẹ ơi! Đừng mua nhà nữa nghe mẹ!

Bảo Vy nhíu mày:

- Sao con nói vậy? Nhà gì mà mua?

Bà Quế cũng muốn biết sự thật nên mới nói:

- Nó bảo với mẹ là con định mua nhà để ở riêng.

Bảo Vy nhìn con nghiêm giọng:

- Sao con lại nhiều chuyện đến như vậy hả?

Thấy mẹ không vui, Chấn Kiệt sợ bị rày nên nói:

- Con xin lỗi mẹ!

- Con không có lỗi gì đâu. Thật ra mẹ cũng có ý định đó mà.

Bà Quế nhìn con dâu:

- Chuyện đó là sự thật sao con?

Bảo Vy lựa lời nói để mẹ chồng không phải xúc động:

- Đó chỉ mới là ý định thôi mà mẹ, sau này Chấn Kiệt lớn lên mới tính.

Bà Quế vui vẻ trở lại:

- Con nghĩ vậy cũng tốt thôi.

Sợ bà hỏi thêm nên cơ vội nắm tay Chấn Kiệt kéo đi về phòng:

- Vào tắm rửa chờ ba về ăn cơm nhé?

- Hôm nay thứ bảy mẹ và ba cho con đi chơi chứ?

Muốn thoát khỏi bầu không khí nặng nề. Bảo Vy liền gật đầu trả lời:

- Được, tối nay cả nhà ta cùng đi chơi.

- Sao là cả nhà? Con chỉ muốn có mẹ và ba thôi.

Bảo Vy sờ lên trán con:

- Ba người chúng ta là cả nhà rồi còn gì?

Nó nhảy tung tăng vì biết tối nay sẽ cùng ba mẹ đi chơi.

Bảo Vy gọi điện thoại cho Chấn Hưng:

- Có gì thế bà xã?

- Anh đang ở đâu thế?

- Anh chuẩn bị về nè!

- Chấn Kiệt và em muốn anh đưa mẹ con em đi chơi chiều thứ bảy đó.

Chấn Hưng vui vẻ:

- Sao trùng hợp vậy?

- Anh nói vậy là ý gì?

- À không, anh cũng định tối nay đưa mẹ con em đi chơi đó.

Bảo Vy nói vui:

- Em biết là anh luôn nhớ mẹ con em mà.

- Trời ơi! Với anh vợ con còn quan trọng hơn cả bản thân mình mà.

- Về nhanh nghe anh!

- Em và con chuẩn bị trước anh về là có thể đi liền.

- Vâng ạ!

Một lát sau, Chấn Hưng về tới nhà. Thấy con trai về thì ông Chấn Lâm liền nhăn nhó mặt mày:

- Ôi, cha, sao mà lại đau thế này chứ?

Ông như sắp ngã. Chấn Hưng kịp đỡ ông dậy:

- Sao vậy ba? Không khỏe hả?

Ông rên lên:

- Ba cảm thấy đau lưng quá!

Chấn Hưng đưa ông lên ghế để ngồi. Anh hỏi:

- Ba có đỡ chút nào không?

Ông Chấn Lâm nhăn nhó:

- Ba muốn đi khám bác sĩ.

- Đi bây giờ sao?

Bảo Vy và Chấn Kiệt cũng đã có mặt. Ông Chấn Lâm càng rên nhiều hơn:

- Có lẽ ba đã bị trật khớp xương lưng rồi.

Bà Quế cũng vừa ra:

- Ông làm sao vậy chứ? Mới ra vườn hoa kia mà.

Ông nạt vợ:

- Bà chỉ giỏi cái mồm. Bệnh đến chừng nào ai mà biết được.

Bà quỳnh lên:

- Vậy tính sao đây?

Chấn Hưng vội nói:

- Phải đưa ba đi bệnh viện thôi mẹ ạ!

Bà Quế xua tay:

- Thôi đừng làm rườm rà chi lắm. Gọi điện mời bác sĩ đến là được rồi.

Ông găt lên:

- Tôi muốn đi bác sĩ.

Bảo Vy ủng hộ ý kiến mẹ chồng:

- Mẹ nói phải đó anh. Đưa đi bệnh viện thì ai sẽ ở lại nuôi ba chứ? Chi bằng nên để ba ở nhà điều trị dễ dàng hơn.

Chấn Hưng gật đầu:

- Vậy cũng tốt, để anh đi gọi bác sĩ.

Bảo Vy ngăn:

- Em có bác sĩ quen để em mời ông ta đến.

Ông Chân Lâm rửa thâm trong bụng: con nhỏ này bộ nó đọc được ý nghĩ trong đầu mình sao?

Bác sĩ bảo ông không có vấn đề gì chỉ cần nằm vài hôm sẽ khỏe lại thôi.